

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Ca un copilăș

Președintele Jeffrey R. Holland
președintele în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago,

Depun mărturie că bebelușii, copiii și tinerii sunt imagini ale împărăției lui Dumnezeu care înfloresc pe pământ în toată puterea și frumusețea ei.

Isus Și-a început ultimul an al vieții muritoare intensificând instruirea apostolilor Săi. Pentru ca mesajul Său și Biserica Sa să dăinuie după El, era necesar să imprime mai mult în inimile celor 12 bărbați extrem de simpli care-L cunoșteau de doar 24 de luni.

Într-o zi, Isus a fost martorul unei dispute între Cei Doisprezece și, mai târziu, a întrebat: „Despre ce vorbeați unul cu altul?”. Consemnarea ne spune că, fiind vizibil stânjeniți, ei „tăceau”. Dar El, cel mai mare dintre toți învățătorii, le-a cunoscut gândul inimii și a simțit primul semn de mândrie personală. Așa că „a chemat la El un copilăș...

și le-a zis: Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu veți fi ca niște copii, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.

De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în împărăția cerurilor”.

Trebuie remarcat faptul că, încă înainte de nașterea lui Hristos, cuvântarea de rămas-bun a regelui Beniamin a inclus următorul comentariu profund despre umilința unui copil. Se afirmă: „Omul prin firea lui este un dușman al lui Dumnezeu... și va fi în vecii vecilor, dacă el nu... devine un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul și devine ca un copil, ascultător... umil... plin de dragoste... tot așa cum un copil [îi răspunde] tatălui său”.

Acum, există, evident, unele înclinații infantile pe care nu le încurajăm. Acum douăzeci

my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships

și cinci de ani, nepotul meu, pe atunci în vârstă de trei ani, și-a mușcat de braț sora, pe atunci în vârstă de cinci ani. Ginerele meu, care avea grijă de copii în acea seară, i-a predat fiicei sale toate lecțiile despre iertare la care s-a putut gândi, concluzionând că, probabil frățiorul ei nici măcar nu știa cum este să fii mușcat de braț. Acel comentariu părintesc neînțelept a funcționat aproximativ un minut, poate un minut și jumătate, până când, din dormitorul copiilor, s-a auzit un strigăt care ar fi putut face ferestrele să zornăie, iar nepoata mea a exclamat cu calm: „Acum știe!”

Așadar, ce trebuie să vedem în virtuțile vieții de începător? Ce L-a făcut pe Hristos Însuși să plângă în cea mai înduioșătoare întâmplare din întreaga Carte a lui Mormon? Ce ne-a învățat Isus când a chemat foc ceresc și îngeri protectori pentru a-i înconjura pe acei copii, poruncindu-le adulților să „[se uite la] cei mici ai [lor]”?

Nu știm ce a determinat toate acestea, dar trebuie să cred că a avut de-a face cu puritatea și inocența lor, cu umilința lor nativă și cu ceea ce ar putea aduce această cunoaștere în viața noastră dacă o păstrăm.

De ce sunt zilele noastre de disperare etichetate de cineva drept „o deșertăciune a deșertăciunilor”? Cum se face că „închipuirea deșartă și mândria copiilor oamenilor” sunt cuvintele care caracterizează clădirea mare și spațioasă, atât de moartă spiritual din viziunea lui Lehi. Și zoramiții, acel grup care se ruga într-un mod atât de egoist? Despre ei, Alma a spus: „O, Dumnezeu, ei [se roagă la Tine] cu gura lor în timp ce sunt umflați... cu lucrurile deșarte ale lumii”.

În schimb, există ceva mai dulce, mai pur sau mai umil decât rugăciunea unui copil? Este ca și cum cerul ar fi în acea încăpere. Dumnezeu și Hristos sunt atât de reali, dar pentru alții, mai târziu, această experiență poate deveni una fără profunzime.

Așa cum vârstnicul Richard L. Evans a citat acum aproximativ 60 de ani, „mulți dintre noi ne declarăm creștini, dar... nu-L luăm în serios... Îl respectăm, dar nu-L urmăm... Cităm spusele Lui, dar nu trăim în acord cu ele”. „Îl admirăm, dar nu-L preaslăvim.”

Cât de diferită ar putea fi viața dacă lumea L-ar prețui pe Isus mai presus de nivelul unei înjurături profane spuse din când în când.

Însă copiii chiar Îl iubesc, iar această dragoste se poate transmite și în celelalte relații ale lor

in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structur-

de pe terenul de joacă al vieții. În general, chiar și în fragedă pruncie, copiii iubesc atât de ușor, iartă cu atât de multă ușurință și râd atât de plăcut încât și cea mai rece, mai împietrită și mai plină de amărăciune inimă se poate topi.

Ei bine, lista poate continua la nesfârșit. Puri-tate? Încredere? Curaj? Caracter?

Haideți să vedem umilința înaintea lui Dumnezeu de care a dat dovadă un foarte drag tânăr prieten de-al meu!

În data de 5 ianuarie 2025 – în urmă cu 91 de zile – lui Easton Darrin Jolley i s-a conferit Preo-ția aaronică și a fost rânduit diacon în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

De când se știe, Easton și-a dorit foarte mult să distribuie împărtășania cinei Domnului. Dar această ocazie sacră a fost însoțită de teama sfâșietoare, care i-a provocat dureri de stomac, că va eșua, că va cădea, că va fi tachinat sau că se va face de râs și își va face familia de râs.

Vedeți, Easton suferă de o boală rară și foarte distructivă – distrofie musculară congenitală Ullrich. I-a umplut progresiv viața de tânăr cu încercări formidabile, spulberându-i în același timp speranțele și visurile pentru viitor. În scurt timp, va fi permanent într-un scaun rulant. Familia lui nu vorbește despre ce-l va aștepta după aceasta.

În duminica de după rânduirea lui, Easton urma să distribuie împărtășania pentru prima dată. Iar motivația lui personală era că putea să se prezinte cu aceste simboluri sacre înaintea tatălui său, care era episcopul episcopiei. Anticipând acea însărcinare, el a cerut și a implorat și a plâns și a implorat, obținând garanția că nimeni, ni-meni, nu va încerca să-l ajute. Din multe motive, personale, avea nevoie să facă acest lucru singur și fără ajutor.

După ce preotul a rupt pâinea și a binecu-vântat-o – un simbol care reprezintă trupul frânt al lui Hristos – Easton, cu trupul lui frânt, s-a apropiat șchiopătând pentru a-și primi tava. Dar, erau trei trepte mari între podeaua casei de întru-niri și prezidiu. Așadar, după ce și-a primit tava, s-a întins cât de sus a putut și și-a așezat tava pe suprafața de deasupra balustradei. Apoi, așezându-se pe una dintre treptele superioare, și-a tras cu ambele mâini piciorul drept până pe prima treaptă. Apoi, și-a tras piciorul stâng pe aceeași treaptă și așa mai departe până când, cu greu, a ajuns pe vârful Everestului său personal înalt de trei trepte.

Apoi, s-a îndreptat către un stâlp de rezis-

al post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, "I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do."

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, "Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven."

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God's ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ's priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God's sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

tență cu ajutorul căruia a putut să se ridice în picioare. S-a întors la tavă. După câțiva pași, a stat în fața episcopului, tatăl său, care, cu lacrimi în ochi și roindu-i pe față, a trebuit să se abțină să-l îmbrățișeze pe acest fiu extrem de curajos și credincios. Iar Easton, cu ușurare și un zâmbet larg pe față, ar fi putut foarte bine să spună: „L-am slăvit [pe tatăl meu] și am terminat lucrarea pe care [el mi-a dat-o] s-o fac”.

Credința, loialitatea, puritatea, încrederea, onoarea și, în cele din urmă, dragostea pentru acel tată pe care el a dorit atât de mult să-l mulțumească. Acestea și o duzină de alte calități ne fac și pe noi să spunem: „Oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în împărăția cerurilor”.

Dragi surori, frați și prieteni, în fruntea listei cu cele mai frumoase imagini pe care eu le cunosc, se află bebeluși, copii și tineri la fel de conștiincioși și neprețuiți ca cei pe care i-am menționat astăzi. Depun mărturie că ei sunt imagini ale împărăției lui Dumnezeu care înfloresc pe pământ în toată puterea și frumusețea ei.

În același spirit al mărturiei, depun mărturie că în tinerețea Sa, Joseph Smith a văzut ceea ce a spus că a văzut și că a conversat cu cei cu care a spus că a vorbit. Depun mărturie că Russell M. Nelson, un om umil și pur, este profetul și văzătorul rânduit și înzestrat al lui Dumnezeu. Ca rezultat al unei lecturi de-o viață, depun mărturie că volumul Cartea lui Mormon este cartea care aduce cele mai multe satisfacții pe care am citit-o vreodată și că este cheia de boltă a micii mele locuințe într-o împărăție cu multe locașuri. Depun mărturie că preoția și rugăciunea îmi restaurează viața – preoția lui Hristos și rugăciunile dumnea-voastră. Eu știu că toate acestea sunt adevărate și depun mărturie despre ele în numele celui mai loial și umil dintre toți fiii lui Dumnezeu – Alfa și Omega, Marele Eu Sunt, Cel răstignit, Martorul credincios – chiar Domnul Isus Hristos, amin.